

Hồi 07

Tiên Tử Chưa Quên Lòng Háo Thắng

ông chúa ở trong trận thấy thiếu phụ áo vàng tức Chấp Phát Tiên Tử đến nơi làm thay đổi cục diện thì thầm nghĩ trong bụng: "Bà này kêu rằng Chấp Phát Tiên Tử thật là phải quá. Bọn người kia đã bị bà đuổi đi hết rồi. Chắc bà sẽ cứu mình và đưa về cung."

Nàng nghĩ vậy liền đứng lên đi ra ngoài trận đến bên Chấp

Phát Tiên Tử sáp lại nói:

- Đa tạ tiên nương đã cứu tiểu nữ. Nếu không được tiên nương tới đây, tiểu nữ tất bị bọn chúng bao vây hãm cho chết đói.

Chấp Phát Tiên Tử đỡ công chúa dậy, kiểm lời an ủi nàng:

- Công chúa phải một phen kinh hãi. Bây giờ bình yên rồi, bọn chúng không dám trở lại nữa đâu.

Chấp Phát Tiên Tử vừa nói vừa đưa tay lên xoa đầu công chúa. Bà vui vẻ tươi cười nhìn ngắm toàn thân công chúa.

Công chúa sẽ hỏi:

- Tiên Tử sắp đi rồi sao?

Chấp Phát Tiên Tử cầm cổ tay ngọc ngà của công chúa, vuốt ve cười nói:

- Ta không nỡ xa rời người. Người hay quá!

Câu hay quá của Tiên Tử có thể bảo là công chúa đẹp hay bảo là tính tình thuần hậu cũng được.

Công chúa mừng rỡ nói:

- Đúng rồi! Tiên Tử ơi! Tiểu nữ cũng không thể xa rời Tiên Tử được. Mời Tiên Tử về cung chơi ít bữa được không?

Chấp Phát Tiên Tử ra chiều thân thiết nói:

- Ta quen thói hạc nội mây ngàn, vào cung thế nào được? Con ơi! Tạm thời con đừng về cung vội.

Công chúa không ngờ Tiên Tử nói vậy, nàng nhìn Chấp Pháp Tiên Tử ra ý dò hỏi.

Tiên Tử cười nói:

- Chuyện này con không hiểu đó thôi. Hiện giờ cung đình không phải là nơi an toàn cho con. Tại đó có bao nhiêu kẻ rình mò để toan bắt cóc con đó.

Công chúa ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Quả có chuyện ấy ư? Sao tiểu nữ không thấy chi hết?

Tiên Tử cầm tay công chúa nói: : :

- Con đưa ta vào coi trận. Gã Cửu môn đệ đốc không phải là hạng người tử tế đâu. Bây giờ con bắt tất phải sợ hãi bọn chúng, tạm thời lên trú ngụ với ta được không?

Nói xong Tiên Tử đi vào trong trận. Công chúa vui vẻ dẫn Chấp pháp Tiên Tử đi vào coi "Tuần hoàn ngũ hành" trận. Tiên Tử khen rằng:

- Con thật là người thông tuệ khác thường. Ta rất thương con, con có biết không?

Công chúa mỉm cười gật đầu nói:

- Tiểu nữ cũng vậy. Chỗ Tiên Tử ở có xa lắm không?

Chấp Pháp Tiên Tử đáp ngay:

- Không xa đâu! Con về tạm trú với ta, ta sẽ dạy cho cách phòng thân. Con có thích không?

Công chúa nhanh nhẩu đáp:

- Tiểu nữ thích lắm! Xin đi với Tiên Tử!

Nhưng rồi nàng lại buồn rầu đáp:

- Tiên Tử ơi? Tiểu nữ không về cung, phụ hoàng cùng mẫu hậu đêm ngày lo lắng, biết làm thế nào được?

Chấp Pháp Tiên Tử nói

- Cái đó không lo gì, ta sẽ tìm cách thông tin cho người hay.

Công chúa hoan hỉ nói:

- Thế thì hay lắm? Chúng ta đi thôi?

Chấp Pháp Tiên Tử vui vẻ bồng công chúa lên khê bảo:

- Con nhắm mắt lại đi!

Công chúa ngây thơ hỏi:

- Tiên Tử muốn bay chăng? Nếu thế càng hay.

Chấp Phát Tiên tử không đáp. Công chúa tuân lời nhắm mắt lại.

Tiên Tử cầm cây phát trần vung lên, người bà lướt đi tựa hồ một đám khói. Bà bỗng công chúa chạy như bay.

Đang đi đường, công chúa động tính hiếu kỳ hé mắt ra nhìn thấy cây cỏ bên đường tựa hồ như chạy lùi lại, người mình tuy không ở trên mây, nhưng cũng là khỏi mặt đất. Nàng khẽ la lên:

- Thuật phi hành tuyệt diệu!

Tiên Tử mắng yêu: :

- Con không nghe lời ta ư?

Công chúa đành nhắm mắt lại. Đi thêm mấy giờ nữa, bỗng nghe chim hót líu lo, không thấy gió lạnh quạt vào mặt nữa. Tiên Tử đặt công chúa xuống, dịu dàng nói:

- Chỗ này phong cảnh tuyệt đẹp. Chúng ta đi thong thả xem ngắm.

Công chúa Chu Uyển Vân mở mắt ra thấy non cao chót vót, mình cùng Chấp Phát Tiên Tử đang đi trên con đường đầy đá sỏi, một bên là suối nước trong veo, một bên hoa cỏ um tùm, hương thơm ngào ngạt.

Công chúa thây tinh thần khoan khoái, trầm trồ khen ngợi :

- Thật là một nơi phong cảnh tuyệt mỹ. Tiên Tử ơi! Đây là đâu?

Tiên Tử cười đáp:

- Đây là Linh Thổ Cốc, một nơi rừng sâu trong dãy Huỳnh Sơn.

Công chúa cả kinh hỏi:

- Huỳnh Sơn ư? Thế ra chúng ta đã đi được hàng ngàn dặm. Nơi đây là Linh Thổ Cốc mà sao tiểu nữ chẳng thấy con thỏ nào hết.

Tiên Tử thấy nàng cao hứng cũng vui vẻ nói:

- Nơi đây thỏ đủ màu sắc có hàng ngàn hàng vạn. Chúng biết là có công chúa giá lâm, nên đã châu chực trong động để đón tiếp.

Công chúa thích quá nói:

- Nếu quả thật như vậy thì tiểu nữ nhất định bắt hai đôi cho phụ hoàng và mẫu hậu.

Hai người theo dọc bờ suối mà đi.

Dòng suối thốt nhiên uốn khúc, quanh về mé hữu. Tiên Tử cùng công chúa đang chuyển hướng thì thấy đàn thỏ đủ lớn bé các màu sắc có đến hơn ngàn con tụ tập ở đó.

Công chúa nhảy lên reo mừng:

- Ủa? Quả thật nhi?

Tiên Tử tùm tùm cười vẫy tay một cái, bỗng một con thỏ đỏ tươi chạy lại nhanh như tên bắn rồi nhảy lên lòng Tiên Tử, miệng líu lo:

- Huỳnh Tu Tử! Huỳnh Tu Tử!

Đi hết một khúc quanh thì vào đến hang sâu. Hai bên núi cao ngất trời. Hang động là một bức gấm có điểm hoa khác nào một nơi tiên cảnh.

Tiên Tử nghe con thỏ đỏ nói không cười nữa. Cặp mắt chiếu những tia thần quang sáng ngời nhìn lên hai bên vách đá, rồi khế hỏi con thỏ:

- ở đâu?

Con thỏ đáp:

- Trích Tinh hiền! Trích Tinh hiền.

Chấp Phát Tiên Tử trầm nét mặt:

- Y đã dám vô lễ như vậy, hay là đã khám phá ra phép "Trích Tinh thập nhi phất" của ta rồi?

Công chúa thấy con thỏ này biết nói tiếng người, rất lấy làm lạ. Nàng toan mở miệng hỏi thì Chấp Phát Tiên Tử đã quăng con thỏ đỏ vào lòng công chúa và bảo nó:

- Đây là Chu thư thư! Mi ở đây với thư thư cho có bạn và dẫn thư thư đi chơi. Một lát ta sẽ về ngay.

Con xích thỏ ngồi trong lòng công chúa rất ngoan ngoãn. Công chúa thích quá, trái tim nàng rạo rục nhảy loạn lên.

Tiên Tử quay lại cười nói với công chúa:

- Ta có việc phải đi một lúc. Con ở lại đây với Hồng nhi.

Công chúa cười đáp:

- Xin Tiên Tử tùy tiện. Tiểu nữ ở nhà cũng vui chán.

Tiên Tử tươi cười lạng người như cái bóng vàng, chớp mắt là đã mất hút.

Công chúa kinh ngạc, khen thầm khinh công tuyệt diệu của Tiên Tử. Con xích thỏ ngồi trong lòng nàng, bỗng la lên:

- Chu thư thư! Chúng ta mau đi coi Tiên Tử đánh nhau với Huỳnh Nhiêm Tử.

Công chúa đang cao hứng, giật mình kinh hãi hỏi:

- Hồng nhi ơi! Mi ngoan quá! Huỳnh Nhiêm Tử là ai?

Con xích thố đáp:

- Chính là lão Huỳnh Long Tử. Lão đã đánh nhau với chủ nhân nhiều phen rồi, ở đây cứ ba năm lại có một cuộc tỉ thí. Chu thư thư đi xem đi! CƠ HỘI nầy hiếm lắm.

Công chúa cười nói:

- Đánh nhau thì thú gì mà coi. Chúng mình ở nhà chơi có hơn không?

hồng nhi ngồi trong lòng công chúa tỏ vẻ băn khoăn kêu lên:

- Hồng nhi muốn đi kia ! Hồng nhi muốn đi kia! Chu thư thư đi với Hồng nhi !

Công chúa không giữ được con thỏ, đành bảo:

- ừ, thì đi?

Con xích thố được công chúa ưng chịu, nhảy tung mình lên, vèo một cái đã ra xa đến ba bốn trượng. Hai cái tai to tướng quạt đi quạt lại, nó đi nhanh như gió, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Công chúa đứng ngẩn người ra nhìn, rồi gót sen thoăn thoắt vào phía trong hang động để rượt theo, nhưng đuổi thế nào được con linh vật nầy? Sau cùng nàng đành bỏ ý nghĩ rượt theo cứ từ từ tiếp tục đi vào.

Công chúa chưa đi được bao lâu, nàng thấy ba gian nhà hiện ra trước mắt. Lưng nhà tựa vào vách núi, phía trước trông xuống suối.

Căn nhà tuy không lớn, nhưng rất sạch sẽ, bốn mặt hoa cỏ xanh tươi.

Công chúa rảo bước đi mau hơn, nàng nhìn thấy con thỏ nằm phục trên bờ tường căn nhà đá nầy. Nó nằm yên không nhúc nhích.

Tiếng bước chân công chúa làm kinh động con thỏ. Nó ve vẩy cặp tai dài hoẵng chạy như tên bắn lại gần công chúa rồi nhảy lên vai nàng khẽ nói:

- Chu thư thư! Đừng làm động, chủ nhân nghe thấy sẽ giận lắm đó.

Công chúa mỉm cười, mắng yêu nó :

- Mi thật là con quỷ sứ nhà trời.

Nàng theo lời con xích thố, chân bước rón rén đến bên nhà đá thì dừng lại. Một lát nàng nghe thấy tiếng gió vù vù. Con thỏ đã nhảy tót lên đầu tường, nằm yên không nhúc nhích.

Công chúa ngẩn ngừ một lúc, sau nàng để ý nhìn mấy bức tường thì thấy Trích Tinh hiên này là căn nhà đá có bốn cửa sắt lớn, rèm xanh buông rủ. Mỗi bức rèm cửa đều có thêu mười hai ngôi sao rất kỳ ảo.

Phía trước mặt tường có một cái cổng lớn. Công chúa nhìn vào phía trong cổng thấy Chấn Phát Tiên Tử đang vung cây phát trần một cách nhẹ nhàng. Động tác của bà rất thông thả, chiêu thức nào cũng nhìn rõ mồn một. Mỗi lần vung phát trần lại phát ra tiếng gió vù vù, biến hóa kỳ ảo.

Huỳnh Nhiễm lão nhân đang đánh nhau với Tiên Tử. Người lão cao lớn khôi ngô. Lão một tay để trước ngực, từ từ chuyển mình một cách rất ung dung. Mỗi lần Tiên Tử vung phát trần thì tay lão lại phóng kinh lực ra.

Hai người đều giữ vẻ mặt nghiêm trọng, không ai dám để sơ hở đòn nào.

Công chúa tuy không hiểu võ công, nhưng cũng hiểu hai bên đang giao đấu một cách rất gay go trầm trọng, nàng không dám để phát ra tiếng động.

Giữa lúc ấy bất thành lình Tiên Tử biến đổi phương pháp chiến đấu. Những chiêu thức thông thả biến thành mau lẹ. Tiếng gió rít lên vù vù. Bóng vàng chỉ thấp thoáng phát phơ mấy cái rồi không nhìn thấy người bà đâu nữa ?

Huỳnh Nhiễm lão nhân trước vẫn trầm lặng đột nhiên quát vang. Tiếp theo nghe đánh "Uỳnh", rồi Trích Tinh hiên trở lại yên lặng như tờ.

Công chúa sợ hãi thất đảm. Lúc định thần nhìn lại thì thấy trong Trích Tinh hiên Chấn Phát Tiên Tử, cùng Huỳnh Nhiễm lão nhân hai người lão đảo rồi ngồi phệt xuống đối diện nhau, sắc mặt đều lợt lạt.

Công chúa còn đang phân vân không hiểu nên xuất hiện đi vào, hay là cứ nấp ở bên ngoài.

Con xích thố đột nhiên nhảy lên vai nàng khẽ nói:

- Cuộc đấu xong rồi! Chu thư thư cứ vào.

Công chúa nghe lời con xích thố, nhưng chưa lộ diện, bỗng nhiên Huỳnh Nhiễm lão nhân khẽ thở dài nói:

- Lãng muội! Chúng ta đấu nữa hay thôi?

Chấn Phát Tiên Tử đáp :

- Hừ, chưa phân thắng bại sao đã nói vậy?

Huỳnh Nhiêm nói:

- Lãng muội ơi! Lúc ban đầu chỉ vì câu nói giỡn, thế rồi đi đến chỗ tai hại là cùng trong quyền thuộc thần tiên mà chẳng được đoàn tụ với nhau.

Công chúa rùng mình lấm bầm:

- Té ra hai vị này là một cặp vợ chồng?

Tiên Tử nói:

- Chà! Long huynh! Người hối hận rồi ư? Người nhờ có cuốn "Lôi đình kinh" mà võ công sắc sảo hơn trước nhiều, nên mới chưa bị bại dưới cây Trích Tinh phát của ta. Nhưng ta dám nói chắc. Sau này ta với người có thành vợ chồng đoàn tụ cùng nhau ta nhất định bắt người phải chịu khuất phục dưới ngọn phát trần của ta.

Huỳnh Nhiêm lão nhân Huỳnh Long Tử đột nhiên nhảy lên cười ha hả nói:

- Lãng muội! Nói đi nói lại chẳng qua chỉ có một câu cũ rích.

Bây giờ ta chịu nhận thua Lãng muội thì sao?

Chấp Phát Tiên Tử đáp:

- Không được. Người chưa thua thật mà chỉ nhận là chịu thua ta quyết không ưng.

Huỳnh Long Tử lớn tiếng nói:

- Lãng muội! Lãng muội tưởng đánh bại ta ư? Không được đâu!

Chấp Phát Tiên Tử ung dung đứng dậy vẻ mặt tươi cười nhìn Huỳnh Long Tử nói:

- Long ca! Tôi chưa đánh bại được Long ca thì còn phải ở mỗi người một nơi.

Huỳnh Long Tử không khỏi bực mình nói? :

- Lãng muội! Lãng muội thua ta đến ba lần còn chưa chịu hay sao?

Tiên Tử đáp:

- Đâu có chuyện dễ dàng như thế được? Trước khi tôi chưa hoàn toàn lĩnh hội pho "Tinh la kinh" dù tôi có thua Long huynh đến mười lần cũng vẫn không phục.

Huỳnh Long Tử hỏi:

- Thế thì ta bị đánh bại, ta cũng vẫn không phục hay sao ?

Tiên Tử nói:

- Chịu phục hay không chịu phục là ở nơi Long ca. Tóm lại muốn cho vợ chồng đoàn viên thì phải chịu thua thôi và phải thua thật tình chứ không phải trá bại.

Huỳnh Long Tử nói:

- Ta không ngờ Lãng muội hiếu thắng đến thế?

Tiên Tử vội cãi:

- Còn Long huynh không thế hay sao?

Công chúa nghe hai người cãi vả không khỏi cười thầm cho vợ chồng nhà này, đều có những tuyệt kỹ vô song, chỉ vì hiếu thắng không ai chịu thua ai đến nỗi phu thê ân ái thành ra mỗi người mỗi ngã thật là điên rồ hết chỗ nói.

Nàng không nhịn được, đột nhiên phì cười.

Huỳnh Long Tử đảo mắt nhìn quanh thấy công chúa mặc áo đen lưng thùng không phải của mình đứng ở đầu tường.

Công chúa biết rằng Huỳnh Long Tử, mắt tóe hào quang đang nhìn mình không chớp mắt thì không khỏi sợ hãi, lùi lại nửa bước đứng nép vào góc tường.

Bất thành linh Huỳnh Long Tử cười ha hả nói:

- Lãng muội! Lãng muội thật là có con mắt tinh đời thu được của báu trăm đời hiếm thấy.

Chấp Phát Tiên Tử cười rồi hỏi:

- Sao? Long huynh ghen với tôi chăng? Có dám cho đệ tử ra tỉ thí ăn thua với nhau không?

Huỳnh Long Tử cả cười nói:

- Được lắm! Một lời nói là một quyết định! Lãng muội! Đôi ta chưa ai chịu thua ai, thì trong vòng mười ngày nữa ta sẽ phá đệ tử ta đến đầu với cao đồ của Lãng muội.

Chấp Phát Tiên Tử biến sắc nói:

- Long ca! Điều ước mười ngày liệu có sớm quá không? Vả lại chưa biết bao giờ Long huynh mới thu được đệ tử? Tôi e rằng Long huynh chỉ lẻo mép.

Huỳnh Long Tử tức mình nói:

- Lãng muội! Đôi ta về võ công tuy chưa ai chịu thua ai, nhưng Lãng muội không nên lấy nhân cách mà sỉ nhục ta.

Chấp Phát Tiên Tử ra chiều hối hận nói:

- Long ca! Tiểu muội lỡ lời, xin Long ca bớt giận. Đôi ta cùng ước định như vậy là xong

Rồi Tiên Tử lại nghiêm nét mặt nói:

- Long ca! Long ca chưa được tiểu muội ưng thuận thì dám tự tiện vào Trích Tịnh hiên của tiểu muội, đó là một điều không nên. Lần này tiểu muội lượng thứ cho nếu lần sau còn đến càn như vậy thì đừng trách tiểu muội nổi nóng.

Huỳnh Long Tử khẽ nói:

- Phải rồi! Ta xin lỗi Lăng muội. Ta đi đây! Chẳng biết Lăng muội có cho ta gần người tiên một chút không?

Tiên Tử chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Huỳnh Long Tử buông một tràng cười dòn dả. Công chúa trống ngực đánh thành thành, bỗng nghe một trận gió vù vù, nàng nhìn ra thì một bóng người đã biến dần ra xa hang động.

Công chúa nghe hai người nói mẩu câu sau cùng nàng tự hỏi:

- Tiên Tử muốn thu ta làm đồ đệ chẳng?

Trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng, rồi nghĩ tới phò mã Phan Tịnh, nàng lẩm bẩm:

- Chàng cũng là người trong võ lâm, bản lĩnh cao cường, công lực thâm hậu. Chẳng hiểu ta có thể học cao hơn được võ công của chàng chẳng? Hừ chàng đối với ta như vậy, ta không thể tha thứ được.

Công chúa còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng Tiên Tử ở bên trong Trích Tịnh hiên khẽ gọi:

- Con vào đây!

Công chúa chạy vào trong Trích Tịnh hiên. Trong nhà chẳng có một vật gì, chỉ thấy trên nóc, cờ tinh la cùng những viên đá sắc trắng lớn nhỏ có đến hàng ngàn bày la liệt.

Chấp Phát Tiên Tử đứng giữa nhà nhìn công chúa tươi cười nói:

- Hài tử! Ta vừa nói chuyện với Huỳnh Long Tử, con đã nghe cả rồi chứ?

Công chúa sợ hãi đáp:

- Có ạ !

Nàng vừa buộc miệng bỗng thấy vạt áo dựng mạnh liền cúi đầu nhìn xuống thì ra con xích thố khế cắn áo nàng, nó giương cặp mắt tròn xoe và đổ mộng lảo liên nhìn nàng.

Công chúa là người thông tuệ, nàng biết ý nó, lại càng khiếp sợ hơn.

Chấp Phát Tiên Tử lộ vẻ nghiêm khắc rồi lại mỉm cười nói:

- Hồng nhi! Con quỷ sứ nhả trời kia. Vừa rồi mi dám nhòm trộm ta cùng Huỳnh Long Tử đánh nhau chưa bị phạt, lại còn giở trò gì đó?

Con xích thố cặp mày dài chổng ngược lên, chuyển mình chạy như bay.

Chấp Phát Tiên tử nhìn công chúa cười hỏi:

- Hài tử! ý con nghĩ thế nào?

Công chúa vội tiến lên một bước quỳ xuống nói khế:

- Đệ tử là Chu Uyển Vân khấu đầu làm lễ sư phụ.

Rồi nàng lạy phục xuống ba lạy theo đúng lễ nghi bá tử.

Chấp Phát Tiên Tử cười nhận lễ rồi nâng nàng dậy nói:

- Con ơi! Con là một bậc kỳ tài hiện nay có khi cả trăm đời cũng không tìm được một người, sư phụ vừa nhìn thấy đã ưng ngay. Con cố chuyên tâm học tập, ta nhất định đem những công phu ảo diệu trong pho "Tinh la kinh" truyền thụ hết cho con.

Công chúa đáp:

- Sư phụ! Đồ nhi xin gắng công học tập. Có điều nhớ tới phụ hoàng cùng mẫu hậu thì con không được yên tâm.

Nói tới đây nàng lại nhớ tới phò mã rồi hai hàng châu lệ bất giác tuôn rơi.

Chấp Phát Tiên Tử kinh ngạc hỏi:

- Đồ đệ! Làm sao con khóc? Gia nương con làm đến hoàng đế, hoàng hậu đương triều thì con còn phải lo điều chi nữa? Vả lại chẳng bao lâu con sẽ trở về cung việc gì mà khóc?

Công chúa nghẹn ngào đáp:

- Không phải.

Rồi nàng thu lệ, đem việc Lan Phi dự bày sẵn trận Thiên Hoàng ở nơi phần mộ trước khi an táng, việc phò mã Phan Tịnh muốn tìm vào mộ Lan Phi cố tình ứng thi đậu

trạng nguyên rồi được phụ hoàng ban ấn triệu làm phò mã, việc hôn hợp cần chàng điếm huyết nàng, nửa đêm bỏ đi để nàng bị người vào cướp bắt đi, thuật hết lại một lượt.

Chấp Phát Tiên Tử nghe xong tức mình nói:

- Gã tiểu tử kia dám ra dạ phũ phàng đến thế. Ta mà gặp hắn nhất quyết không tha.

Công chúa cũng gật đầu nói:

- Đồ đệ cũng không thể tha chàng được.

Thốt nhiên nàng lại nhớ tới màn kịch giữa Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử vừa rồi bất giác cất tiếng hỏi:

- Sư phụ! Mới rồi sư phụ cùng Huỳnh Long Tử sư bá...

Chấp Phát Tiên Tử cả cười ngắt lời:

- Đồ đệ ! Con thấy có lạ không? Ta nói cho con nghe. Y luyện pho "Lôi đình kinh" chuyên về công lực thuần dương mà chưa luyện tới nội lực "Kim cương bất hoại". Điều tối kỵ là để thể chất dương cương bị hư hại. Vì thế ta nghĩ rằng cần dẹp bớt cái tính hiếu thắng của y nên mới cố ý làm ra thế. Con đã hiểu chưa?

Công chúa nghe xong hai má ửng hồng cười nói:

- Đệ tử hiểu rồi! Sư phụ quả là đáng phục trên đời.

Tiên Tử vừa cười vừa hăm dọa:

- Con ranh này dám chửi cả sư phụ!

Công chúa không nín được vừa cười vừa đáp:

- Sư phụ! Đệ tử xem ra thì sư phụ đối với Huỳnh Long Tử sư bá...

Tiên Tử vẫy tay một cái công chúa bỗng thấy khó chịu. Tiên Tử cười nói:

- Con ranh này nếu còn nói nữa ta sẽ trách phạt đó.

Công chúa nói:

- Vâng! Đồ nhi không dám nói nữa xin sư phụ tha thứ cho.

Hai người bất giác trông nhau cả cười.

Từ đây công chúa lưu lại trong sơn động ở cùng Chấp Phát Tiên Tử chuyên cần luyện tập võ công.

Con xích thố đi tìm khắp vùng Huỳnh Sơn hái những trái cây đỏ tươi hiếm có mang về để công chúa ăn cho tăng thêm sức lực.

Chấp Phát Tiên Tử cần luyện tập cho công chúa trong vòng mười ngày để tới kỳ giao đấu, nên bà không hối tiếc hao tổn nguyên khí đặng đả thông kinh mạch cho nàng.

Công chúa tiến bộ rất mau, mới trong thời gian mấy ngày trời ngắn ngủi mà nàng đã trở nên cao thủ giỏi giang trong giới võ lâm, thật khiến cho người ta không ai ngờ đến.

Lại nói đến Phan Tịnh bị hãm trong Tuần hoàn ngũ hành" trận.

Chàng đành ngồi xuống đất luyện tâm pháp theo cuốn sách bằng lụa vàng của Huỳnh Nhiêm lão nhân. Chàng ngồi xếp bằng nhập định đã được ba ngày ba đêm mà cũng không hay.

Lúc này Phan Tịnh luyện nội công đã khiến cho sức nóng trong lòng hạ xuống dần dần, mà gan bàn tay chàng biến thành đỏ tươi như máu.

Bất giác chàng đâm ra nghi hoặc tự hỏi:

- Tâm pháp này là tâm pháp gì? Sao bàn tay mình lại đỏ tươi ?

Chàng mở cuốn sách vàng ra lật đến trang cuối cùng nói về ba chiêu chưởng pháp và đã nêu rõ trong phép "Lôi Đình ấn".

Ba chiêu chưởng pháp này gồm có: "Lôi hỏa tương bạc", "Lôi thiên đĩnh tráng", "Lôi ấn vô tình".

Chàng dụng tâm nghiên cứu chiêu đấu tức là "Lôi hỏa tương bạc".

Chàng nghĩ thầm:

- Xem ra hai bàn tay tà đỏ tươi mà lúc luyện công lại cảm thấy dường như lửa đốt cháy mình, thì chắc là có liên quan đến chưởng pháp này.

Chàng luyện được nửa ngày đã thấy tiến bộ, liền đứng dậy giương mắt nhìn ra thì thấy khu rừng rậm che khuất mặt trời.

Trong lòng của chàng rất căm giận, mồm chàng lẩm bẩm:

- Hiền thê đã bày ra trận pháp này. Chính nàng đã bị mụ điện chúa trong động U-U gì đó cướp đem đi.

Ta đang bị vây hãm trong trận này mà lại lâm vào tình trạng vô cùng bối rối: nào em gái bị cướp đi, nào phụ thân lạc loài nơi đâu chẳng biết.

Cái hạn mười ngày chớp mắt đã đến nơi, Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương đến lấy mất những di vật của Lan Phi.

Hỡi ơi! Ta đường đường một tấm thân bảy thước...

Nghĩ tới đây, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng quát to:

- Phan Tịnh nầy thà rằng tan xương nát thịt còn hơn bị giam hãm tại nơi đây!

Đột nhiên chàng vận công tâm pháp đã luyện được trong ba ngày phóng ra một chưởng theo chiêu "Lôi hỏa tương bạc".

Thật là một sự không ngờ chẳng khác gì người ngủ mê. Chàng vừa phóng chưởng ra thấy một luồng hỏa quang lóe ra, đồng thời bật lên một tràng nổ như sấm vang. Khu rừng rậm đột nhiên bốc lửa cháy.

Chàng ngạc nhiên đến líu lười trợn mắt. Chính chàng cũng không tự tin ở mắt mình. Sao chàng cảm thấy nóng ghê người, tiếp theo là một làn khói bốc lên. Cảnh vật trước mắt đều biến cả. Chàng thấy mình ở giữa cánh đồng rậm rạp, dưới bóng hoàng hôn...

Chàng vui sướng quá reo lên :

- Thế là ta ra khỏi nơi giam hãm rồi.

Ngọn lửa vô tình đã đốt tan trận thế mơ hồ của công chúa.

Chàng tung mình nhảy lên một cái cao đến sáu bảy trượng, xát hai tay vào nhau lại phóng chiêu "Lôi hỏa tương bạc" nữa.

Ầm, một tiếng như sấm vang một luồng hỏa quang vọt ra rớt xuống đám cỏ rậm cháy bùng lên sáng rực cả một vùng đồng hoang.

Phan Tịnh toan rời khỏi nơi này, bỗng nghe một tiếng "ui cha!" ở ngoài xa chừng trăm bước, rồi có giọng nói theo:

- Dương Đơn! Sao không thấy công chúa đâu? Chúng mình giữ ở đây hai ngày mất công toi.

Rồi có tiếng đáp:

- Triệu Phổ! Người nàng đẹp như tiên giáng thế, Dương Đơn này tưởng kiếm chác được mà hóa ra xôi hỏng bỏng không.

Phan Tịnh nghe y nói ô nhục đến công chúa, bất giác nổi giận đùng đùng. Bao nhiêu nỗi căm phẫn đổ cả lên đầu hai gã này.

Chàng liền xoay mình hướng về phía phát ra tiếng nói, nhảy xổ đến không một tiếng động, đồng thời quát to:

- Tên nào lớn mật? Vác mặt ra đây cho ta coi!

Phía trước có tiếng lạnh lùng đáp lại:

- Coi bộ người chả có đáng gì!

Phan Tịnh điên tiết lên vận động "Lôi đình ấn chưởng", cặp mắt tóe lửa nhìn ra chỗ hai người đứng, chàng nhảy xổ đến gần thêm hai trượng nữa rồi rít lên:

- Có đáng hay không? Mi hãy coi đây?

"Đoàng!" ánh lửa tóe ra bên mặt, sấm vang dậy đất.

Hai bóng người đột nhiên chạy rẽ ra hai ngã toan bài tẩu thoát ánh lửa đỏ.

Phan Tịnh khi nào chịu bỏ. Công lực chàng đã ghê gớm, nhưng thấy hai gã kia cũng không phải tầm thường. Chàng tung lên không, nhảy xổ tới gã ở mé tả.

Thấy Dương Đơn cùng Triệu Phổ đều toàn thân mặc áo đen, cùng một kiểu với những người ở trong khu Minh Lăng, chàng liền hiểu ngay.

Chưởng trước vừa phóng ra, chàng lại phóng luôn chưởng thứ hai.

Giữa đám lửa cháy vừa tiếng nổ như sấm vang, Dương Đơn rú lên một tiếng thê thảm!

Phan Tịnh chẳng cần để ý xem gã còn sống hay chết rồi.

Chàng lại xoay mình nhảy xổ và phía hữu đuổi theo bóng đen kia.

Thân pháp chàng mau lẹ dị thường. Mới hai cái nhô lên hụp xuống chàng đã nhảy gần tới người áo đen, chỉ còn cách chừng ba trượng.

Chàng toan vung chưởng đánh ra, nhưng lại nghĩ thầm:

- Dương Đơn, Triệu Phổ là hai gã canh giữ bên ngoài thế trận đã hai ngày trời. Sao ta không tạm lưu lại mạng sống của hắn để hỏi cho rõ đầu đuôi rồi sẽ định liệu?

Nghĩ vậy chàng thu chưởng về quát hỏi:

- Mi muốn sống hay là muốn chết? Muốn sống thì đứng lại !

Triệu Phổ biết chừng Dương Đơn đã chết rồi, lại nghe tiếng Phan Tịnh quát ở sau lưng thì kinh hãi vô cùng, toàn thân gã run lên bần bật. Gã dừng bước lại nói:

- Xin hiệp sĩ tha mạng cho!

Bóng xanh loáng một cái, Phan Tịnh đã lạng người đến trước mặt Triệu Phổ, buông tiếng cười khẩy ra chiều khinh miệt, lạnh lùng nói:

- Mi muốn ta tha mạng cũng chẳng khó gì, nhưng ta hỏi gì mi phải nói thật. Mi là ai?

Triệu Phổ sắc mặt xám xanh, run run đáp:

- Tiểu nhân là U minh sứ giả dưới trướng Cửu Hoa sơn chúa.

Phan Tịnh hỏi:

- Sơn chúa mi là ai?

Triệu Phổ đáp:

- Sơn chúa là Sơn chúa!

Phan Tịnh thấy gã nói bướng, vung bàn tay đỏ như lửa lên.

Triệu Phổ khiếp quá vội la lên:

- Xin hiệp sĩ tha mạng. Tiểu nhân thực tình không biết Sơn chúa là ai, vì chưa từng thấy mặt y bao giờ.

Phan Tịnh hỏi:

- Y họ tên gì?

Triệu Phổ đáp:

- Tiểu nhân không biết thực sự.

Phan Tịnh nói:

- Được lắm! Ta hãy tạm tin lời mi. Mi cùng Dương Đơn ở đây làm gì?

Triệu Phổ đáp:

- Tiểu nhân vâng lệnh sơn chúa coi giữ công chúa chờ khi nàng ra khỏi trận thì chộp nàng đem lên núi.

Phan Tịnh nói:

- Hừ! Hai thằng bị thịt như chúng bây thì làm sao nổi việc đó? Công chúa bị kẻ khác cướp đem đi rồi ư?

Triệu phổ nói:

- Phải rồi. Sơn chúa cũng có nói: Công chúa bị Cửu môn đề đốc bắt giao cho Điện chúa Phụng Điện, chắc là đã cướp nàng đem đến động U- U rồi.

Phan Tịnh nghe nói rùng mình, lớn tiếng quát hỏi:

- Sao? Mi biểu công chúa bị Huyết Chưởng Bành Xung bắt đưa ra à?

Triệu Phổ đáp:

- Tiểu nhân thấy Sơn chúa bảo vậy.

Phan Tịnh căm giận gầm lên:

- Huyết Chưởng Đồ Long! Ta phải đòi mạng mi.

Mặt chàng sát khí đằng đằng, hai mắt tóc lửa. Chàng hỏi tiếp:

- Triệu Phổ! Động U- U ở đâu?

Triệu Phổ đáp:

- Tiểu nhân không biết.

Phan Tịnh nói:

- Ta coi mi mặc áo giống như bọn Hắc Y trong Minh Lăng, vậy bọn chúng cũng là thuộc hạ của Sơn chúa nhà ngươi phải không?

Triệu Phổ đáp:

- Đúng thế? Bọn chúng là đệ tử phái Ngũ Quỷ.

Phan Tịnh lẩm lẩm:

- Đệ tử phái Ngũ Quỷ ư? Thế thì chúng là môn hạ Quỷ vương Cừ Minh, và chúng cũng biết Địa Quân Vô Lượng Kim Châm.

Phan Tịnh trong lòng rung động, lại hỏi:

- Nếu vậy thì Sơn chúa bọn ngươi tức là Quỷ Vương Cừ Minh trong phái Ngũ Tuyệt đã mất tích lâu ngày? _

Triệu Phổ đáp:

- Tiểu nhân không biết

Phan Tịnh lại giơ bàn tay đỏ như lửa lên nói:

- Mi còn nói không biết thì ta đánh chết tươi?

Triệu Phổ ấp úng không thốt ra lời, bỗng rú lên một tiếng "ối chao". Người đã bị hất về phía trước.

Giữa lúc ấy một sự không ngờ đã diễn ra khiến Phan Tịnh tức giận gầm lên, chân chí xuống đất, người vọt lên cao nhảy xổ về phía tả, đồng thời phóng "Lôi hỏa chưởng" ra.

